

Publicerad 2019-10-18 12:11 av AndLou

En egen klagosång

När jag liksom kvider där i min oro
och av denna rädsla väcks ett sorts inre hat
jag kan se bisarra syner ur mitt förflutna
från ett sorts gycklarliv så helt banalt

Så nu står jag helt ensam mitt i livet
likt en sorts sorglig vålnad som ingen ser
ja allt detta tvivel kommer från en tid
där alla kraven och begären de blev allt fler

Nu när de mörka molnen tynger min sky
och ett symboliskt regn ständigt strilar ner
för kropp och sinne är märkt av tiden
och mina tankar bara misströstan ger

Jag är så märkligt förblindad av mitt inre
och lika märkligt och förljuget är mitt jag
När jag i min hjärna färdas genom tiden
där ser jag mig själv som feg och svag

Så innan mitt timglas har runnit ut
ska jag försöka se på livet som en ny lek
så ut ur mörkret svävar själen nu helt fritt
som ett själsligt surrogat av alla mina svek

Visst har jag ständigt vacklat där i min tro
och jag har fallit redlös många gånger men
ändå vill jag förlikas med mig själv
här i min egenhändig kreerade klagosång

Copyright © AndLou

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren AndLou med Poeter.se id #132166 innehar upphovsrätten